

Gökçe Demirelli Buran

Yağmur
Yağdırmaktan
Korkan Bulut

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2024
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

YAĞMUR YAĞDIRMAKTAN KORKAN BULUT

GÖKÇE DEMİRELLİ BURAN

ISBN: 978-605-188-733-3

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Gökçe Demirelli Buran

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Deniz Avcıer

Grafik tasarım ve uygulama: Ebru Aydın

Baskı ve cilt: Özlem Matbaacılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 45257

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

Yayınevi Sertifika No:49238 info@beyazbalina.com.tr

Gökçe Demirelli Buran

Yağmur
Yağdırmaktan
Korkan Bulut

Resimleyen: Deniz Avcıer

Bulut
ve
Su'ya

KAHRAMANLARIMIZI TANIYALIM

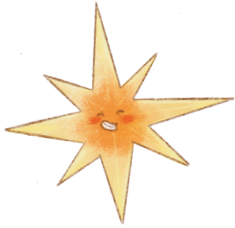
Pufi: Henüz altı aylık küçük bir bulut. Meraklı, macerasever, dost canlısı ve biraz da endişeli.

Dişbudak: Yağmuru çok seven, yaklaşık otuz metre boyunda heybetli bir ağaç. Tüm doğaya ve canlılara hayran, tabii onlar da Dişbudak'a.

Vega: Hareketli mi hareketli, arkadaş edinmeyi çok seven, kuyruklu yıldız olma hayali kuran, gökyüzünün en parlak beşinci yıldızı. Kendisi hatırlamasa da bir zamanlar Kuzey Yıldızı'ydı.

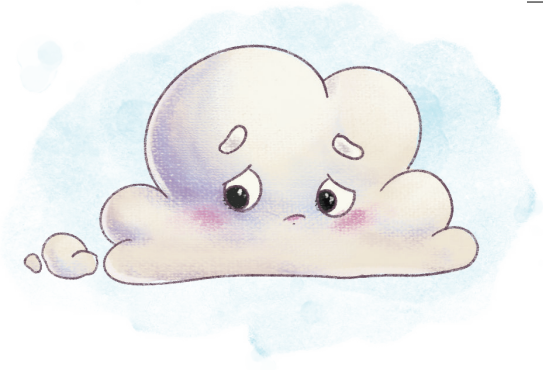

Kuzey Yıldızı: Polaris, Kutup Yıldızı gibi pek çok ismi olan, diğer yıldızlara göre daha hareketsiz, gökyüzünün en parlak yıldızlarından. Hep kuzeyi göstererek yolunu kaybeden insanlara yardımcı oluyor.

Puslu: Pufi'den yaşça büyük, tecrübelerini paylaşmayı ve dans etmeyi seven, hareketli, neşeli bir bulut.

Sıcak yaz günleri gitmiş, aylardır gökyüzüne sarı ışıklarını yollayan Güneş, yerini bulutlara bırakmıştı.

Minik beyaz bulut Pufi, uzun zamandır bu anı bekliyordu. Kendini rüzgâra bırakıp seyahat etmenin özlemine duyuyordu. Bir yandan da endişeliydi. Acaba yağmur yağdırabilecek miydi? Bu soru uzunca bir süredir aklındaydı. Annesi ve babası, büyüyünce yağmur yağdırmanın kolay olduğunu söylese de o, zamanı gelince bunu başaramamaktan korkuyordu.

Üstelik tek sorun bu değildi. Pufi, insanların yağmuru sevmediğini düşünüyordu. Çok değil birkaç ay önce ilk kez tanık olduğu yaz

yağmurunda, herkes çığlık çığlığa koşarak kaçmıştı. Yukarıdan bakınca rengârenk giyisileriyle bir o yana, bir bu yana koşan insanları izlemek hoşuna gitmişti ama demek ki herkes yağmuru sevmiyordu. Bu yüzden neden yağmur yağdırması gerektiğini anlayamıyordu.

Düşünceli düşünceli gökyüzünde ilerlerken birden bir ağacın dalına takıldı. Ađaçtan, "Ah!" diye bir ses yükseldi. Sesin geldiği yöne dönen Pufi, ormana girdiğini ancak o zaman fark etti.

"Merhaba, ben Dişbudak, benim gibi büyük bir ağacı görmediğine göre oldukça dalgınsın sanırım," dedi kendi gibi heybetli sesiyle.

“Merhaba,” diye yanıtladı çekinerek. “Ben Pufi. Canın acımadı umarım, seni görmediğim için özür dilerim.”

“Hiç sorun değil minik dostum. Bir balta ya da ateş olmadığın sürece benim gibi ağaçların kolay kolay canını yakamazsın.”

Pufi ağacın tepesinden aşağıya baktı. Dişbudak, şu kısacık ömründe gördüğü en büyük ve en uzun ağaçtı.

“Böyle güzel bir havada neden bu kadar düşünceli olduğunu merak ettim,” dedi Dişbudak.

“Kafam biraz karışık. Artık iyice büyüdüm, zamanı geldiğinde yağmur yağdırabilecek miyim, bilmiyorum. Bu konuda endişeliyim. Aslında bunu istediğimden de emin değilim çünkü yağmuru herkesin sevmediğini düşünüyorum.”

“Öyle mi?” dedi Dişbudak şaşkınlığını gizlemeyerek. “Ben de bütün canlıların yağmuru sevdiğini düşünüyorum.”